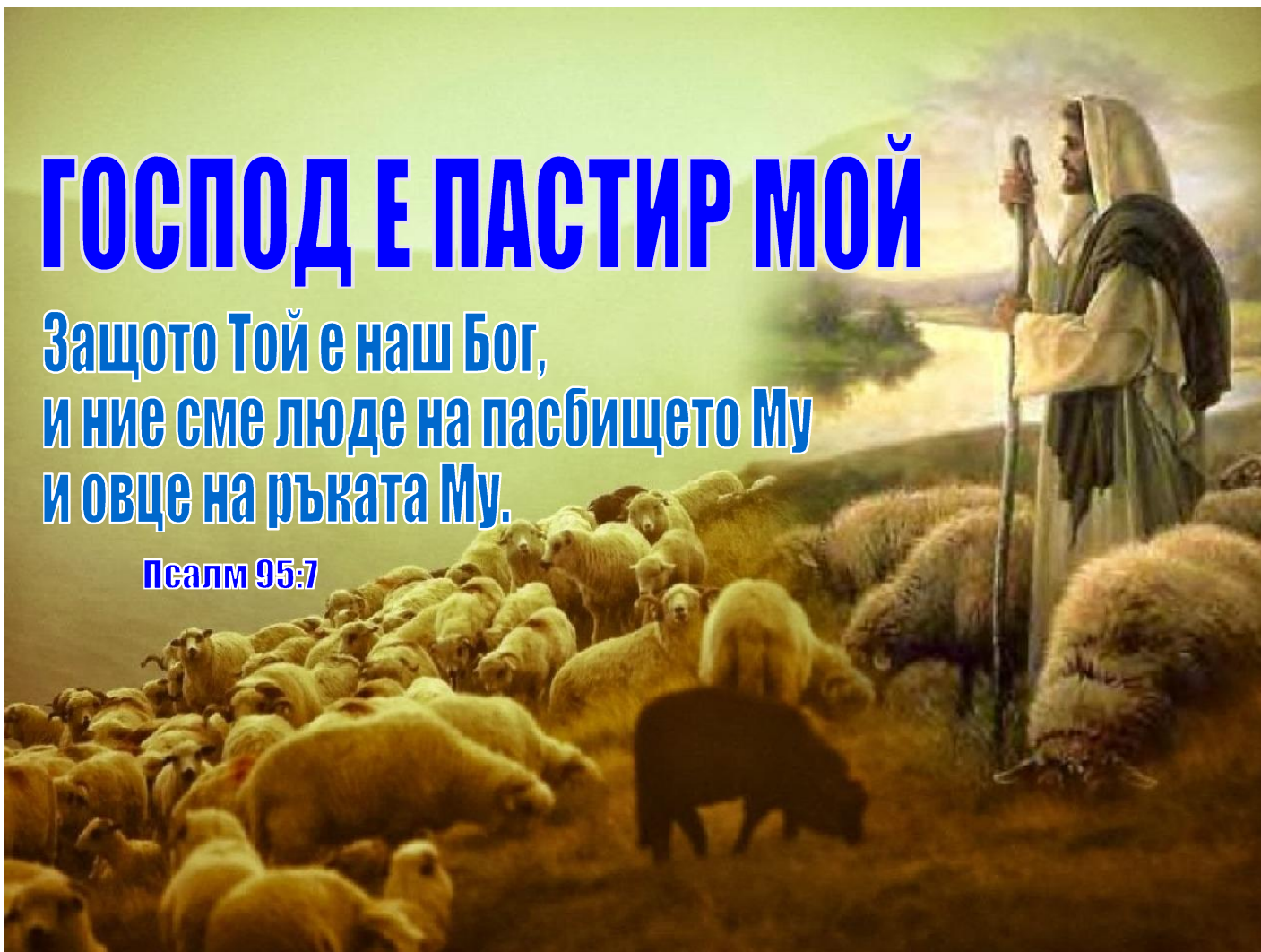

ГОСПОД Е ПАСТИР МОЙ

Защото Той е наш Бог,
и ние сме люде на пасбището Му
и овце на ръката Му.

Псалм 95:7

В Писанието се говори многократно за пастирът като символ за грижата на Господ за Своите Си. Самият Господ Исус Христос назова Себе Си „добрият Пастир“, а нас-Негови овце. Ние често го казваме, но не знаем подробностите и обстоятелствата в живота на пастирът, също и на овцете. **И колко е хубаво да разберем интересни факти, които преди не сме знаели, и да погледнем по нов начин на познатите места в Библията, за да видим отново и отново, колко удивителен е нашият Бог!**

Нека се запознаем с някои факти от живота на пастиря и на овцете. **Вие ще бъдете изумени, защото Бог не напразно ни сравнява точно с овцете!**

Да започнем с пастирът (овчарят).

Пастирът, отправящ се в планината, обикновено носи със себе си малко багаж. Когато пастирът е на пасището, той носи малка торба (раница) с храна и вода за себе си, и предмети за осигуряване на първа помощ за стадото овце. Неизменна част е неговата дълга тояга, която той никога не оставя.

Пастирът белязва всяка своя овца със свой собствен, специален белег, който изрязва на ухото на овцата. По този начин, от разстояние лесно може да се установи на кого принадлежат овцете. Да се сложи белег на овцата, не е много приятна работа, това е страшно и за овцата, и за овчарят. С острието на ножа се изрязва дълбок прорез на ухото на животното, но въпреки това, чрез тази болка, причинена и на животното, и на стопанинът му, се създава незаличима следа, която е невъзможно да се отстрани. Говори ли ви нещо това?

Нашия Господ, като наш Пастир, също ни е поставил „белег на ухото“ като Негово притежание, Той ни състрадава за всяка болка, която понасяме в живота си. Не показва ли този белег, че ние сме Негови овце? Защото ако нямаме белег, как ще се различаваме от другите хора в света? Библията казва, че вярата се доказва чрез делата и това е, което ни различава от хората в света. Християните (притежанието на Христос, Неговите овце) се различават силно в света чрез своя живот и колко е удивително всичко това!

Пастирът не жали сили и време, за да осигури най-добрата храна за овцете си, да ги заведе на най-тучните пасища и да имат чиста вода и достатъчно храна за зимата. Той не жали сили да им приготви подслон от бурите и да ги защитава от безмилостните врагове, също и от болести и паразити, на които овцете са особено податливи. От ранна сутрин до късна вечер

безкористния пастир следи за благосъстоянието на стадото си. Първата му работа сутрин, е да погледне стадото. Проверяващ и разбиращ само с поглед, той ги оглежда, за да види дали са доволни и всички ли са могли да се изправят, и веднага забелязва ако са били обезпокоени през ноща. От погледа му не убягва нищо, дори само една овца да се нуждае от грижи. Главната грижа и желанието на пастирът е, да държи стадото си спокойно и доволно.

Нашият Пастир, Господ Исус Христос ни казва:

"Елате при Мене всички отрудени и обременени, и Аз ще ви успокоя."
(Матей 11:28)

През целия ден, пастирът постоянно оглежда стадото, за да се убеди, че всичко е наред. Той трябва постоянно да е близо до овцете си, за да наблюдава поведението им и щом забележи и най-малкия признак на безпокойство, веднага предприема мерки за облекчение на овцете. Ето защо, не е чудно, че Исус е казал:

"Аз съм добрият Пастир, добрият пастир живота си дава за овцете." (Йоан 10:11)

Това е великолепна картина за грижата, която е върху тези, които са под господството на Исус Христос. Той пази живота им до най-малкия детайл, от сутрин, до вечер.

„Онзи, Който те пази, няма да задреме." (Псалм 121:3)

Въпреки че ние принадлежим на такъв чудесен Господар, печален е факта, че някои християни никога не са доволни от Неговото водителство. Те са разочаровани в някаква степен и си мислят, че „тревата от другата страна на оградата е още по-зелена." Става дума за плътските християни, които искат „да носят две дини под една мишница"-т. е. да се наслаждават и на света и да бъдат част от Христовата Църква. От Библията всички знаем, че това не е възможно.

Исус ни е казал:

„Моите овце слушат гласа Ми и Аз ги познавам, и те Ме следват" (Йоан 10:27)

Също така, пастирът води стадото си с тоягата си, която споменахме, че е неизменна част от неговото снаряжение. Тоягата играе важна роля в 3 неща: първо-пастирът я използва, като нежно повдига новороденото агънце с нея, за да го заведе при майка му, ако са били разделени. По този начин, той предпазва овцата да не изгони детето си, ако тя подуши миризмата на човешките ръце.

Пастирът използва тоягата си за още една интересна цел-той проучва и брои овцете с нея.

В Езекиил 20:37 се казва: **"Ще ви прекарам под жезъла (тоягата)..."** Това означава не само да бъдеш под авторитета и надзора на собственика, но и внимателно да бъдеш разгледан (проучен). Овцата прекарана под тоягата е изброена и изследвана, за да е сигурно, че тя не се нуждае от нищо!

Накрая, пастирът използва тоягата като помощно средство, той се подпира на нея при дългото ходене нагоре в планината и също така я използва за защита на стадото срещу евентуални нападения.

Тоягата се използва също, за да се водят овцете с нея. С нейната помощ, пастирът внимателно води овцете по труден и опасен път, или ги вкарва през вратата на оградено място, или кошарата. Но той никога не удря овцата с тоягата си! Напротив, внимателно я притиска с нея от страни и я направлява нататък, накъдето трябва да върви. Така овцата разбира добре, че се е отклонила от правилния път.

Всеки пастир води внимателно овцете си по пътеките, виещи се през тъмните долини към върха на планината. Най-добрия път към върха винаги води през тези клисури и долини, но овцете се водят през тях, защото могат по-лесно да се изкачат, но също така, там могат да намерят и вода. Там има извори, потоци, реки и тихи езера. Всеки пастир е наясно с това. През лятото пастирът води стадото си овце към отдалечените пасища нагоре в планината и това изисква много време. Овцете вървят бавно като пасат по пътя и се изкачват според това, как се топи снегът. До късно лято те остават горе на отдалечените ливади, над горите, но щом върховете на дърветата започнат да белеят, пастирът трябва да се спусне със стадото на ниските пасища.

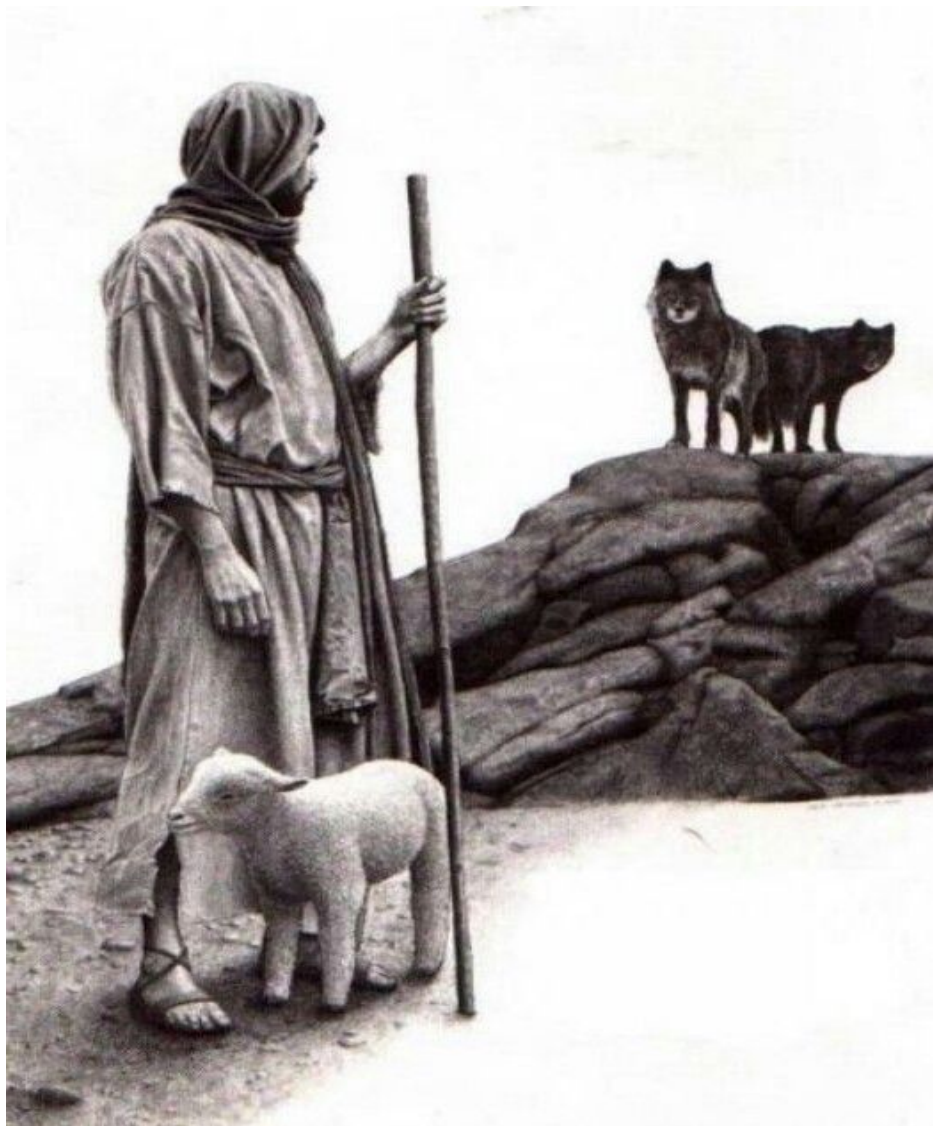
Колко чудно е казано в **Псалм 23**:

„Господ е Пастир мой, няма да остана в нужда. На зелени пасбища ме успокоява, при тихи води ме завежда. Освежава душата ми, води ме през прави пътеки заради името Си.“

Грижа на пастирът е също да опази стадото си от отровните растения. Има много красиви растения, бели лилии, те са с едва забележими цветове и са смъртна опасност за овцете. Ако овцете са яли от листата им, те се парализират и умират. Затова, пастирът внимателно изследва и изчиства пасището от отровните растения.

Това може да се сравни с живота на християнина. Ние като овце, още повече като малки агънца, искаме да изпробваме всичко, което срещаме по пътя си. Много пъти се заблуждаваме от неща, които изглеждат „красиви“-правилни, но не са, а са „отровни“ за нас-вредни и водещи към живот в грях и към погибел. Но Господ внимателно ни „насочва с тоягата Си“ към правия път, Той прави така, че ние да можем да видим, че сме се заблудили от него, но това става само при условие, че Го обичаме и искаме да следваме Него като наш Пастир.

„Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават.“

Пастирът също така, пази овцете от хищниците, той зорко бди за вълци, мечки и др, които дебнат всяко движение на овцете и изчакват удобен момент за да ги нападнат, или да ги накарат да се разбягат панически. Толкова много ни говори всичко това за природата на Господ като наш Пастир!

„Да! И в долината на мрачната сянка ако ходя, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мене.“

Но нека сега да видим интересни факти от живота на овцете. Овцете имат уникалната способност да разпознават своя пастир. Когато към коритата за водопой отиват много стада овце, те се смесват така, че е невъзможно да се разделят. Но след като се напият с вода, всеки пастир извиква своето стадо и тръгва към пасището, а от общия куп излизат само неговите овце, които следват гласа му и вървят след него. И колкото и да е чудно, овцете никога не се объркват! Това може да се случи само в изключителни случаи, когато овцата е много болна и е изгубила слуха си, така че тя вече не може да чува гласът на своя пастир, или когато зрението и е отслабнало и тя не го разпознава, или е загубила обонянието си и не разпознава своето стадо по миризмата. Не ни ли говори това на нас като християни?! Нека отново си припомним думите на нашия Господ Исус Христос:

„Аз съм добрият Пастир и познавам Моите, и Моите Мене познават.“
(Йоан 10:14)

Хората, които следват Господа с цяло сърце където и да ги води, не могат да приемат друг глас за Негов, защото те Го познават лично и интимно. Те са овцете Му. А овцете, загубили слуха си, или обонянието си са хората, които не са обичали Господ дотам, че да Го последват навсякъде, където Той ги води, хората които обичат и света, плътските християни.

Овцете се отличават с това, че пастирът върви пред тях, за разлика от другите стадни животни, които вървят само ако ги подгонят отзад.

Нашия Господ върви винаги пред нас и ни проправя пътя, Той прави път там, където няма път! Остава само ние да Го следваме вярно!

Друг интересен факт е, че когато овцете пасат в неоградена територия, те се събират на куп и така се чувстват в безопасност. Но ако територията е с някаква дори малка ограда, те свободно и спокойно се разхождат в нея.

Овцете имат малка представа за дълбочина и по тази причина се стараят да избягват сенките и резките контрасти между светлината и тъмнината. Те се движат винаги в посока към светлината! А Господ Исус е светлината на света и ние трябва да се стремим към тази Светлина и да живеем в нея!

Овцете имат отличен слух, те са по-чувствителни към шума с висока честота от нас, хората, и се плашат от силени звукове. За да следваме

Исус, ние трябва да имаме развит духовен слух, който да е чувствителен и за най-тихите Му думи към нас.

Овцете не обичат да преминават през вода или да преминават през тесни отвори, те предпочитат да се движат срещу вятъра и нагоре, отколкото по посока на вятъра и надолу. Не се ли стремим и ние нагоре и не вървим ли и ние срещу вятъра в живота си? Нагоре към заветния връх, чудния, блажен Сион, при Христа! И вървим срещу вятъра-всички изпитания в живота ни, дошли да ни изпитат (устояваме).

Овцете са преживни животни и имат 4 стомаха, те държат в първия бързо изядената храна сдъвкана, като могат после отново да я върнат в устата си, за да я дъвчат докато я смелят напълно. Така и ние трябва хубаво „да сдъвкваме“ Божието Слово-да размишляваме над думите в него, търсейки Духът в него. И когато това стане, ще можем да „върнем в устата си“-да стане живот в нас, както на думи, така и на дело.

Овцете са плахи, нервни и плашливи животни и в голяма степен са беззащитни срещу хищниците. Единствения начин да оцелеят за тях е да се съберат на куп или да бягат от хищника. По тази причина, пастирите използват кучета, които да подгонват овцете при нужда, понеже те гледат на кучето като на хищник и се скупчават, или искат да избягат от опасността.

Ние, като християни, също сме изложени на нападения. Също така, поради това че сме отделени поради заблуди или вражди или др. неща, Господ изпраща „кучета“, които да ни подгонят към Него. Това са хора, които са възприемани от другите като врагове (заблудили се или отстъпници), защото те „лаят“ по тях-говорят им истината и дават изобличение, с цел коригиране на посоката на овцете, те да се върнат при Господа.

Овцете предпочитат да пият от течаща вода. Те получават водата си главно от 3 източника-от росата по тревата, от дълбоки кладенци или от извори и

реки. Повечето хора не знаят, че овцете могат да живеят с месеци без да пият вода, при условие, че времето не е много горещо и пасището всяка сутрин е мокро от росата.

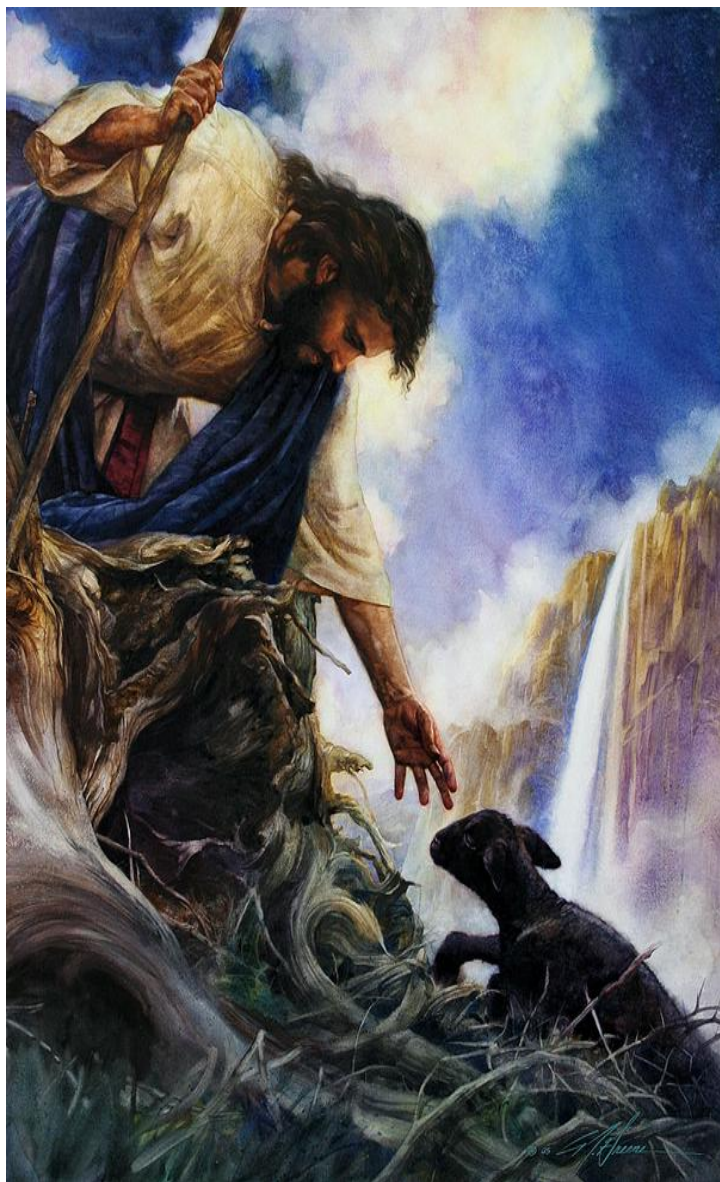

Течащата вода е чиста вода. Новородения и изпълнен с Духа човек има в себе си жива вода, вода на живот, и това е самият Свят Дух. И когато в живота на такъв човек дойдат големи изпитания, тази жива вода отвътре му дава сила да устои. Понякога, Бог сякаш ни оставя (Той крие лицето Си от нас) и ние сякаш сме в пустиня и изнемогваме за вода, но тази жива вода, която

е вътре в нас ни прави да не умрем от жажда, а Бог снабдява нуждата ни чрез „росата по тревата“-това, което вече сме придобили вътре в нас, водата на живот, която тече от нас. И ако човек я няма тази вода в себе си, то как ще устои?!

Овцете обикновено раждат близнаци. Когато овцата роди, тя блее и така агънцето може после да разпознава майка си по блеенето.

Овцете са своенравни същества и често попадат във всевъзможни ситуации. От лакомия за трева, те се спускат по стръмни скали и могат да се подхлъзнат и да паднат или в пропаст, или във вода, и само с помоща на дългата тояга, пастирът може да извади овцата от водата.

Друго често явление е, че те тичат към гъсталаците от шипка или къпина, желаяйки да пасат зелената трева и вълната им не след дълго така се заплита в тръните им, че те вече не могат да се освободят сами и отново се нуждаят от помоща и грижата на техния пастир.

Колко много говори това и за нас, като християни. Ние често се увличаме по неща, които са нежелателни и опасни за нас. Можем „да се заплетем“ в някой трънлив храст или „паднем в дълбоки води“ поради непокорност, невнимание или неразбиране на Божието Слово.

И когато осъзнаем това и извикаме към нашия Пастир, тогава Той идва на помощ и ни освобождава и спасява от сполетялата ни беда.

Друга опасност за овцете е, когато неочаквано падне градушка, или се извие буря с пороеен дъжд, която се носи от планинските върхове надолу през долината. Ако овцете стоят дълго време под ледения дъжд, те могат да умрат. Овцете са много нежни животни и са лесно податливи на настинки, пневмония и други заболявания на дихателните органи.

Градушката, дъжда и студа могат да се сравнят с някои неща в живота ни, напр. -ако ние сме се отклонили от Пътя, ако сме попаднали в заблуждение, ако сме в огорчение и др. Това може да ни повлияе зле на духа и ние „да се разболеем“-да отпаднем в духа, да се откажем, да допуснем някой „горчив корен“ да ни отрови отвътре-духовния човек спира растежа си, ние се отдалечаваме все повече от Господа и вярата ни си остава плътска. Също така, те могат да бъдат и допуснати от Господа изпитания, които идват внезапно в живота ни, но когато ние се доверяваме на нашия Пастир, Той знае как да ни избави и опази от злото!

Също така, овцете унищожават плевели и други нежелани растения, които иначе биха се разпространили безпрепятствено по полетата.

Например, те охотно ядат цветовете и нежните филизи на канадския магарешки трън, който ако не се държи под контрол става за кратко време много вреден плевел. Под компететното ръководене на пастирът, овцете могат да възстановят за няколко години опустошен участък земя, което не може да направи никое друго животно!

Не са ли новородените и изпълнени с Духа хора „овце, които унищожават плевели“? Защото те прокламират истината и носят светлината в света-изобличават греха и носят благовестието, което освобождава човека от греха? Като първо в самите себе си „изяждат всеки плевел“-съпротивяват се и побеждават всеки грях в живота си, който сам свидетелства за тяхната вяра! После те водят и другите в същото нещо чрез своя пример.

Още, овцете дават такъв балансиран по състав оборски тор, който никое друго животно не дава. Ако той се разпръсне по пасището, ще принесе голяма полза на почвата.

Характерното за овцете е, че те си почиват само тогава, когато са премахнати всички страхове, раздразнения, напрежения и гладът. Поради стадния инстинкт, овцете не си лягат дотогава, докато не бъдат отстранени всички съществуващи напрежения и между отделните овце. Овцата не може да си легне докато е все още гладна и търси храна, гладните овце не си лягат. И трябва да се отбележи, че само пастирът е способен да ги освободи от всички тези неща. Само от неговите усилия зависи, дали стадото ще бъде свободно от всички безпокоящи го неща или не. **А това е най-чудното нещо дотук от фактите за овцете!**

Ние, като християни и „овце“ на нашия Пастир, Господ Исус, можем да си починем само в Неговата почивка! Когато предадем на Исус всичките си тревоги, страхове и проблеми, Той ги премахва и ни дава мир, мирът, който никой ум не може да схване! И който само Той може да ни даде! А нашия Господ не е земен пастир, Той е Пастирът, Който е Всемогъщ и може съвършено да се погрижи за нас във всичко!

Друго интересно нещо за овцата е, че когато тя е по гръб, сама не може да се изправи и се нуждае от помощ. Ако лежи по гръб достатъчно дълго, може да умре. Пастирът знае добре, че лежащата по гръб овца е безпомощна и близко до смъртта, и от всички страни е изложена на атака от враг. Дори най-голямата, тлъста, силна и здрава овца може бързо да стане кандидат за смърт, ако лежи на гърба си. Това става по следния начин: тежката и дълго нестригана овца попада в малка вдлъбнатина, тя ляга на едната си страна, за да си почине и при това, центъра на тежестта на тялото ѝ неочаквано се премества, овцата се преобръща по гръб и краката ѝ не докосват вече земята. Тя изпада в паника и започва да маха с крака, но това допълнително влошава ситуацията.

Най-накрая тя губи всякакъв шанс отново да се изправи на крака. Докато овцата лежи и се опитва да се изправи, в търбуха ѝ се образуват газове, които се разширяват и намаляват притока на кръв, така че тя не може вече да стигне в краката. При силен пек и на слънце, овцата може да умре за няколко часа, а ако е хладно и облачно, или вали дъжд, тя може да лежи в това положение дори няколко дни. Щом пастирът забележи паднала по гръб овца, първата му работа е бързо да я изправи. Той внимателно и нежно я обръща на една страна, и това леко намалява налягането на газа в търбуха ѝ. После вдига овцата, за да я постави на краката ѝ, като я държи изправена притисната между своите крака, масажира краката ѝ, за да възстанови кръвообращението. Когато овцата се опита да върви, обикновено тя се олюлява, препъва и отново пада. Но през цялото време, пастирът нежно и с любов говори на пострадалата овца и тя постепенно придобива равновесие, отново може да ходи добре и уверено, накрая с подскочане се присъединява към останалите овце. Целият страх и смъртната опасност са изчезнали!

Така че, пастирът внимателно се грижи за овцете и щом забележи, че заради тежката си вълна те падат по гръб, той веднага взема мерки, като при първа възможност остригва вълната им. Стригането също не е приятна работа, както за пастирът, така и за овцете, но това е необходимо.

Ние, християните, също „падаме по гръб“ - понякога без да сме искали се оказваме в ситуация, която ни поставя в такова състояние, че се чувстваме безпомощни, или пък поради невнимание сме пострадали или духом, или тялом така, че също се нуждаем от намесата на нашия Пастир, Който да ни извади от „ямата“ в която сме попаднали. Понякога „вълната“ ни също се оказва пречка за нас - твърде много сме се натоварили с житейски неща, или не сме били под водителството на Господ Исус, Който да ни „остриже“ навреме от нея - не сме влязли в Неговата почивка. Но Господ Исус идва веднага при нас, Той няма да

ни остави „по гръб“ дълго време, защото така можем да „умрем“-да се откажем и да изгубим вярата си. Господ нежно ще ни „извади от ямата“, макар че може да ни порицае и упрекне (даде изобличение), но то е, за да ни предпази от ново падане. И когато е необходимо, той ще ни „масажира краката“-ще ни помага, като ни прави способни да приемем отново Неговата сила да протича през нас и да ни изцелява в духа. Ние имаме велик Пастир! Той никога няма да остави някой да ни грабне от ръката Му!

„Ти приготвяш пред мене трапеза в присъствието на неприятелите ми, помазал Си с миро главата ми, чашата ми прелива.“

Какви чудни думи са това за онези, които наистина следват Господа Христа! Грижата на Господ за тях е вседостатъчна и те преминават през всичко, следвайки Него, своя Пастир! Те имат радост, която не е от този свят, радостта, която е небесна, радостта вътре в духа им, и която никакви изпитания не могат да я отнемат, защото Господ е тяхното съкровище! Те знаят къде отиват, защото следват Господа!

Превод: Светлина за теб